

O DIVINO SAINETE (fragmentos)

1888

INTRODUCCIÓN

Sinto no peito us afogos
que parece que mo morden
sete ducias de cans dogos.

Disque son remordementos
dos meus pecados a miles,
das miñas culpas a centos.

Culpas de home mal cristiano,
pecados de herexe, tales
que non lles val zuruxano.

Pra me curar bebín ágoas,
pisei herbas, recei tríos,
biquei Santos, vertín bágoas.

Non hai festa ou romaría
onde empanado non fose.
¡Nunca topei milloría!

Pra me librar deste estrago
fun ver o Cristo de Ourense
tomei a manta en Santiago.

Quedei de noite ó recío,
coséronme os Evanxelios,
solagáronme no río...

¡Prós males de que eu me doio,
dicen os que ben o saben
que hai un curandeiro soio!

O curandeiro está en Roma.
Vou ver se me dá a saúde...
Vou ver se o pulso me toma.

Xa miña nai mo dicía:
¿Onde has de ir, boi que non aras,
senón á cortaduría?"

“Tanto saber traite cego;
mais, ou morres condenado
ou tes que volver ó rego.”

“Que a morte non nos avisa,
e se ha levarnos cubertos,
que non nos colla en camisa.”

¡Tiña de ser! ¡Dio-lo quixo!
¡El, que criou dun arroteo
tódalas cousas, sin lixo!

Nunca outra tal se ha de vere:
¡Curros camino de Roma
entoando o Miserere!

¿Pero hei ser sempre un brasfemo,
un xudío, un relaxado,
de Dios azoute? ¡Ora o demo!...

¿Quen, necesitado delas,
non merca saúde e groria
por unhas cantas cadelas?

Todo vai caro na vida;
a groria é que anda barata
como a sardiña manida.

Certa literata fea
mercouna dando a Aristarco
un bico tras dunha cea.

A un usureiro con sorte
custoulle... perdoar inxurias...
nas boqueadas da morte.

¡I é que neste tempo infame
a Crítica anda saída
i os Santos morren de fame!

O inferno a min non me atrapa:
cómpreme unha pouca groria
e voulla comprar ó Papa.

É un viaxe de recreo.
¿Quen folga de vir comigo
de León XIII ó xubileo?

Connosco irán moitas xentes:
abades, monxas, beatas...
¡Xuro a Dios que hemos de ir quentes!

¡Que rosario, compañeiros,
de contas de amancebadas
con deces de putañeiros!

Mais todos van compunxidos,
todos como eu apenados,
chorosos i arrepentidos.

¡Milagre santo e profundo,
fillo do nobre deseo
de ver a Dios... e ver mundo!

Como xa a gracia non baixa,
non hai modo de ir pró ceo
se o tren non nos fai rebaixa.

Esa rebaixa está feita.
¡Tolo de que pra salvarse
tal ocasión n'aproveita!

Mentres o camiño dura
hei de vos cantar cantares
dunha non vista hermosura.

Triadas, miñas triadas,
que levades os tres fíos
das frechas envenenadas:

miñas triadas valentes,
¡rachade os aires fungando
como fungan as serpentes!

Ladrade, mordede, ride:
onde haxa virtú, bicade,
onde haxa vicio, feride.